

O criză în conducere

Sabat după-amiază

Text de memorat: „În anul morții împăratului _____, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt și _____ Lui umpleau Templul.” (Isaia 6:1)

Întrebat de un discipol despre secretele unei bune guvernări, Confucius a răspuns:

- Mâncare și arme suficiente și încrederea oamenilor de rând.
- Dar, a întrebat discipolul, să presupunem că nu ai încotro și trebuie să renunți la unul dintre cele trei elemente. De care te-ai lipsi?
  - De arme, a răspuns Confucius.
  - Și dacă ar trebui să te descurci doar cu unul, de care te-ai lipsi?
  - De hrană, a răspuns Confucius. Căci, din vechime, foamea a fost soarta omului, dar un popor care nu mai are încredere în conducătorii lui este cu adevărat pierdut. – M.P. Green, *1500 Illustrations for Biblical Preaching*, 1989, p. 215

Într-adevăr, oamenii vor să aibă un sistem de conducere puternic și demn de încredere. Când un soldat s-a înscris pentru al doilea mandat în serviciul militar, recrutorul l-a întrebat de ce dorea să se înroleze din nou. „Am încercat și viața civilă”, a spus el, „dar acolo nu este nimeni la conducere.”

În acest studiu vom analiza criza de lideri din Iuda și consecințele ei.

1. În Isaia 6:1 se vorbește despre moartea regelui Ozia. Ce a însemnat moartea sa, conform pasajului de mai jos?

2 Cronici 26

Există câteva perspective diferite cu privire la moartea acestui rege.

1) Deși domnia lui Ozia a fost lungă și prosperă, „când a ajuns puternic, inima i s-a înălțat și l-a dus la pieire” (vers. 16). El a vrut să ardă tămâie în templu. Când preoții l-au oprit pentru că nu avea dreptul, fiindcă nu era din familia preoțească a lui Aaron (vers. 17,18), regele s-a mâniat și, când a respins mustrearea, Domnul l-a lovit imediat cu lepră, pe care a avut-o „până în ziua morții și a locuit într-o casă deosebită ca lepros, căci a fost izgonit din Casa Domnului” (vers. 21). Ce ironie! Isaia a avut o vedenie despre Împăratul divin curat, nemuritor, în Templul Său, chiar în anul în care regele necurat a murit!

2) Există un contrast izbitor între Ozia și Isaia. Plin de îngâmfare, Ozia a căutat să atingă sfințenia din mândrie și a devenit necurat conform ritualului, de aceea a fost îndepărtat de tot ce însemna sfințenie. Isaia a permis ca sfințenia Domnului să ajungă la el. Cu umilință, el și-a recunoscut slăbiciunea și a tânjit după curăția morală, pe care a primit-o (Isaia 6:5-7). La fel ca vameșul din parabola lui Isus, el a fost socotit neprihănit: „Căci oricine se înalță va fi smerit, și oricine se smerește va fi înălțat” (Luca 18:14).

3) Există o asemănare uimitoare între lepra lui Ozia și starea morală a poporului: „... nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie” (Isaia 1:6).

4) Moartea lui Ozia (aprox. 740 î.Hr.) marchează o criză majoră în conducerea lui Iuda. Moartea oricărui conducător absolut face ca țara să fie vulnerabilă în perioada tranziției de putere. Dar Iuda se afla într-un pericol deosebit, pentru că Tiglat-Pileser al III-lea urcase pe tronul Asiriei în 745 î.Hr. și era gata de război. Asirienii au devenit o putere invincibilă, care amenințat independența tuturor popoarelor din Orientul Apropiat. În acest timp de criză, Domnul l-a încurajat pe Isaia, arătându-i că El deținea controlul.

Citește 2 Cronici 26:16. Cum ne confruntăm și noi cu același pericol?

Regele moare în timp de mari frământări politice (asirienii sunt pe picior de război). Pentru Isaia, ar fi putut fi niște vremuri înfricoșătoare dacă nu ar fi fost sigur că Domnul deține controlul. Când a fost luat în viziune, Isaia a contemplat slava arzătoare de deasupra tronului lui Dumnezeu, a auzit corul serafimilor (serafimi înseamnă „cei care ard”) care strigau: „Sfânt, sfânt, sfânt!”, a simțit zguduirea ca de cutremur a casei și a privit prin vârtejul de fum care umplea templul. Trebuie să fi fost o experiență uluitoare pentru profet. Isaia știa acum, cu siguranță, cine deținea controlul, în ciuda tuturor evenimentelor.

2. Unde este Domnul în vedenia aceasta? (vers. 1). De ce i Se arată lui Isaia aici, spre deosebire de alte descoperiri? Vezi Exodul 25:8; 40:34-38.

Ezechiel, Daniel și Ioan erau în exil când au primit vedeniile (Ezechiel 1:1; Daniel 7:9,10 și Apocalipsa 4:5). Asemenea lui Isaia, ei aveau nevoie de mângâiere și de o încurajare specială că Domnul era încă la cârmă, chiar dacă lumea lor se prăbușea. (Daniel și Ezechiel erau prizonieri într-o națiune păgână care o nimicise pe a lor, iar Ioan era exilat pe o insulă pustie din porunca unei puteri politice ostile.) Fără îndoială, aceste vedenii le-au dat asigurarea de care aveau nevoie pentru a rămâne credincioși în timp de criză.

„Când a văzut această descoperire de slavă și maiestate a Domnului lui, Isaia a fost copleșit de simțământul curăției și sfințeniei lui Dumnezeu. Ce contrast izbitor era între desăvârșirea neasemuită a Creatorului său și calea păcătoasă a acelora care, ca și el, se număraseră multă vreme printre cei ce formau poporul ales al lui Israel și Iuda!” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 308

Sfințenia lui Dumnezeu este un element esențial în viziunea lui Isaia. Domnul este sfânt și El cere din partea poporului Său sfințenie, o sfințenie pe care El i-o va da doar dacă se va pocăi, se va întoarce de la căile lui rele și I se va supune cu credință și ascultare.

Toți am trecut prin situații în care totul părea pierdut. Chiar dacă nu ai primit o viziune a slavei Domnului așa ca Isaia, cum te-a susținut Domnul și ți-a întărit credința atunci? Ce ai învățat din acele experiențe?

În sanctuar, doar marele-preot putea veni în prezența Domnului în Sfânta Sfințelor, numai în Ziua Ispășirii și învăluit în fumul de tămâie care să îl protejeze, altfel ar fi murit (Leviticul 16:2,12,13). Isaia l-a văzut pe Domnul, chiar dacă nu era mare-preot și nu a ars tămâie. Templul s-a umplut de fum (Isaia 6:4), ceea ce ne amintește de norul în care s-a arătat slava lui Dumnezeu în Ziua Ispășirii (Leviticul 16:2). Cuprins de teamă și crezând că este pierdut (Exodul 33:20; Judecătorii 6:22,23), Isaia a strigat, recunoscându-și păcatul lui și păcatele poporului său (vezi mărturisirea marelui-preot în Ziua Ispășirii – Leviticul 16:21). „Stând așa cum era, în lumina deplină a prezenței divine, în sanctuar, și-a dat seama că, în nedesăvârșirea și neputința lui, nu era în stare să aducă la îndeplinire misiunea la care fusese chemat.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 308

3. De ce a atins unul dintre serafimi buzele lui Isaia cu un cărbune aprins de pe altar?

Isaia 6:6,7 _____
 _____
 _____
 _____

Serafimul i-a explicat că, atingându-i buzele, vinovăția și păcatul lui erau îndepărtate. Nu este specificat ce păcat anume, dar probabil că nu trebuie limitat doar la vorbirea greșită, pentru că buzele nu se referă doar la vorbire, ci și la persoana care le rostește. După ce fost curățat din punct de vedere moral, Isaia a putut să îi aducă laudă lui Dumnezeu.

Focul este un agent purificator, pentru că arde necurățiile (Numeri 31:23). Dar serafimul a luat un cărbune din focul sfânt necurmat de pe altar, pe care Însuși Dumnezeu îl aprinsese (Leviticul 6:12). Astfel, serafimul l-a făcut pe Isaia să devină sfânt și curat. La sanctuar, cu cărbunele de pe altar se aprindea tămâia (Leviticul 16:12,13). Dar serafimul atinge cărbunele de buzele lui Isaia, nu de tămâie. Ozia a vrut să ardă tămâie, dar Isaia a ajuns să fie el tămâia! Focul sfânt aprinde tămâia pentru ca Locașul Domnului să se umple de mirosul ei sfânt; la fel îl aprinde pe profet ca să răspândească solia sfântă. În Isaia 6:8 și mai departe vedem că Dumnezeu îl trimite pe Isaia la poporul Său.

Recitește reacția lui Isaia (Isaia 6:5) la vederea sfințeniei lui Dumnezeu. Care a fost singura soluție la problema păcatului? Ce s-a întâmplat la cruce?

4. Care a fost răspunsul profetului la întrebarea Domnului?

Isaia 6:8 _____

După ce a fost curățit, Isaia a răspuns imediat chemării lui Dumnezeu. În termenii Noului Testament, ar putea fi numit apostol, adică „trimis”.

Cartea lui Isaia nu începe cu descrierea chemării sale, ca alte cărți profetice (Ieremia 1:4-10; Ezechiel 1–3). Isaia probabil că fusese deja chemat să fie profet înainte de evenimentele descrise în capitoul 6. Biblia ne arată că întâlnirea cu Divinitatea poate să-l încurajeze pe profet și după ce și-a început misiunea (Moise: Exodul 34; Ilie: 1 Împărați 19). De asemenea, în contrast cu celelalte exemple în care Dumnezeu îi spune unui om că trebuie să fie profet, în Isaia 6 profetul se oferă pentru o misiune specială. Deci Isaia 1–5 reprezintă condițiile din momentul în care Isaia a fost chemat pentru prima dată, după care Dumnezeu dă avânt misiunii lui, încurajându-l în templu și confirmându-i iarăși însărcinarea lui de glas profetic al lui Dumnezeu.

5. Dumnezeu l-a încurajat pe Isaia în Templul Său. Există dovezi în alte locuri în Biblie că sanctuarul lui Dumnezeu este un loc al încurajării?

Psalzii 73 (vezi vers. 17) _____

Evrei 4:14-16; 10:19-23 _____

_____

Apocalipsa 5 _____

Sanctuarul lui Dumnezeu vibrează de o putere extraordinară, dar este și un loc în care oamenii slabi și cu greșeli ca noi pot găsi refugiu. Putem fi liniștiți știind că Dumnezeu este la lucru pentru a ne salva prin Isus Hristos, Marele nostru Preot.

Ioan L-a văzut pe Isus ca pe un miel de jertfă înjunghiat (Apocalipsa 5:6). Nu era o privesște frumoasă. Descrierea arată că, deși a înviat din morți și S-a înălțat la ceruri, Isus poartă neconținut amintirea evenimentului de la cruce. El este înălțat pentru a-i atrage pe toți oamenii la Sine, la altarul Lui.

Ce încurajare găsești în apropierea de tronul lui Dumnezeu, prin credință, în rugăciune? Cum ai găsit har și îndurare în vreme de nevoie?

6. De ce i-a dat Dumnezeu profetului o solie atât de ciudată pentru poporul Său?

Isaia 6:9,10 _____

Ca să nu credem că Isaia a auzit greșit sau că mesajul acesta nu este important, Isus l-a citat pentru a explica de ce învăța în pilde (Matei 13:13-15).

Dumnezeu dorește ca niciun om să nu piară (2 Petru 3:9), de aceea l-a trimis pe Isaia la poporul lui Iuda și pe Domnul Isus, în lume. El nu vrea să distrugă, ci să salveze pentru veșnicie. Dar unii răspund la apelurile Sale, iar alții devin și mai îndârjiți în împotrivirea lor. Totuși, Dumnezeu continuă să îi cheme, dându-le noi ocazii de a se pocăi. Însă, cu cât se împotrivesc mai mult, cu atât devin mai împietriți. În sensul acesta ceea ce face Dumnezeu are ca rezultat împietrirea inimii lor, chiar dacă El și-ar dori ca aceste acțiuni să le înmoaie inima. Dragostea lui Dumnezeu față de noi este neschimbătoare. Răspunsul nostru individual față de dragostea Lui este variabila hotărâtoare.

Rolul slujitorului (Moise, Isaia, Ieremia, Ezechiel, chiar Domnul Hristos) este de a face în continuare apel, chiar dacă oamenii resping mesajul. Dumnezeu i-a spus lui Ezechiel: „Fie că vor asculta, fie că nu vor asculta – căci sunt o casă de îndărătnici – vor ști totuși că în mijlocul lor este un proroc” (Ezechiel 2:5). Dumnezeu și slujitorii Lui le dau oamenilor posibilitatea de a face o alegere corectă, oferindu-le o înștiințare potrivită (Ezechiel 3:16-21), chiar dacă ei vor alege distrugerea și exilul (Isaia 6:11-13).

7. Cum înțelegem că „Domnul a împietrit inima lui Faraon”?

Exodul 4:21; 8:15,32; 9:34 _____

În mod clar, Faraon a avut voință liberă, altfel nu ar fi putut să-și împietrească inima. Dar faptul că „Dumnezeu i-a împietrit inima” arată că El a dat curs la circumstanțele în care Faraon a respins, prin alegerile lui, semnele date de Dumnezeu. Dacă ar fi fost deschis, ele i-ar fi înmuiat inima, nu i-ar fi împietrit-o.

Tu ai simțit vreodată că ți s-a împietrit inima față de Duhul Sfânt? Ce anume a cauzat acest lucru? Care este calea de scăpare? (1 Corinteni 10:13).

„Practicile nelegiuite deveniseră atât de dominante în toate clasele, încât cei puțini care îi rămăseseră credincioși lui Dumnezeu erau deseori ispitiți să-și piardă inima și să dea loc descurajării și disperării. Părea că planul lui Dumnezeu pentru Israel era pe cale să fie zădărnicit și că poporul răzvrătit avea să sufere o soartă asemănătoare cu cea a Sodomei și Gomorei.

În fața unor astfel de situații, nu este surprinzător că Isaia s-a dat înapoi în fața acestei răspunderi. Știa bine că va întâmpina o împotrivire îndârjită. Când și-a dat seama de incapacitatea sa de a face față situației și s-a gândit la încăpățânarea și necredința poporului pentru care avea să lucreze, sarcina lui părea fără speranță. Să renunțe el în disperare la misiunea lui și să-i lase pe cei din Iuda netulburați în idolatria lor? Dumnezeii din Ninive trebuiau să stăpânească pământul, sfidându-L pe Dumnezeul cerului?” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 306–307

Rezumat: Într-un timp de nesiguranță, când slăbiciunea conducerii umane era dureros de evidentă, lui Isaia i s-a dat o viziune măreață despre Conducătorul suprem al universului. Încremenit de simțământul de a nu fi omul potrivit, dar fiind curățit și întărit prin har, Isaia a fost gata să meargă înainte ca ambasador al lui Dumnezeu într-o lume ostilă.

Studiu la rând:

Ezechiel 4–10

Evanghelizare, capitolul 11: „Lucrarea în marile orașe americane”

1. Unde apare ideea zilei profetice care reprezintă un an literal?
_____
2. Cu ce instrument neobișnuit i s-a spus profetului să-și radă capul și barba?
_____
3. Ce anume nu poate să scape pe nimeni în ziua urgiei Domnului?
_____
4. Unde apare ideea unui semn pus pe fruntea oamenilor credincioși?
_____
5. Unde ar trebui ridicate așezămintele de educație și sănătate?
_____

Pasaj biblic în studiu: Isaia 6

I. Privire generală

Studiul din săptămâna aceasta se concentrează pe Isaia 6, în particular pe primele trei versete. În primul verset se menționează că Isaia a avut o vedenie despre „Domnul, șezând pe un scaun de domnie” și că aceasta i-a fost dată „în anul morții împăratului Ozia”. Așadar, viziunea poate fi datată aproximativ între anii 740 și 739 î.Hr. De ce se referă profetul la moartea acestui rege? Este doar o simplă referință istorică? Prin aluzia la faimosul monarh, Isaia dorește să îl pună în contrast pe regele omenesc cu Împăratul universului, maiestuos și plin de slavă. Printre trăsături, sfințenia este principala caracteristică a Domnului oștirilor.

Acest studiu este împărțit în trei secțiuni: (1) Măreția omului; (2) Împăratul suprem; (3) Domnul nostru sfânt și plin de slavă.

II. Comentariu

Splendoarea umană

Unii teologi au sugerat că vedenia lui Isaia din capitolul 6 constituie o unitate de legătură între capitolele anterioare (1–5) și restul cărții. Spre exemplu, Edward J. Jung susține că, în primele cinci capitole, profetul prezintă esența mesajului său și apoi face referire la chemarea sa profetică. – *The Book of Isaiah: The English Text, With Introduction, and Notes*, vol. 1, p. 233

În 2 Cronici 26 ni se oferă o schiță a domniei regelui a cărui moarte este menționată în Isaia 6. Acolo se subliniază pe larg cariera glorioasă a lui Ozia în timpul domniei sale de cincizeci și doi de ani (vers. 3). Printre alte realizări demne de reamintit, pot fi menționate: calitatea de a fi un bun strateg militar și expansiunea teritorială ce a rezultat de aici (vers. 6,7), constituirea unei armate bine echipate (vers. 11-14), invenții în tehnologia militară (vers. 15), prosperitate materială în țară (vers. 9,10) și o mare faimă (vers. 15). Totuși, în același raport este adăugat un detaliu sumbru și fatal despre viața monarhului: „Dar, când a ajuns puternic, inima i s-a înălțat și l-a dus la pieire. A păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului său, intrând în Templul Domnului ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii” (vers. 16). Evident, preoții s-au împotrivit intenției regelui. Ei l-au avertizat că nu are dreptul să ardă tămâie și i-au spus: „leși din Sfântul Locaș, căci faci un păcat! Și lucrul acesta nu-ți va face cinste înaintea Domnului Dumnezeu” (vers. 18). Prin urmare, în loc de cinste, regele a avut parte de lepră până în ziua morții lui.

Ellen G. White comentează astfel: „Ozia s-a umplut de mânie că el, regele, era astfel muștrat. Dar, prin protestul unit al celor care aveau autoritate, nu i s-a îngăduit să pângărească sanctuarul. În timp ce stătea acolo, într-o răzvrătire plină de mânie, a fost lovit deodată de pedeapsa divină. I-a apărut lepra pe frunte. Rușinat, a fugit ca să nu se mai întoarcă niciodată în curțile templului. Până în ziua morții sale, survenită câțiva ani mai târziu, a rămas lepros, un exemplu viu al nebuniei de a se îndepărta de la un lămurit «așa zice Domnul». Nici poziția lui înălțată și nici viața lui îndelungată de slujire nu au putut fi o scuză pentru păcatul încumetării, care a întunecat anii de încheiere ai domniei lui și a adus judecata Cerului asupra sa.” – *Profeți și regi*, p. 304

Astfel, Isaia face referire la moartea lui Ozia în capitolul 6 pentru a evoca un rege prosper și plin de glorie, întrecut probabil doar de ultimii doi împărați ai monarhiei unite. Totuși, gloria lui Ozia s-a sfârșit când s-a umplut de lepră și apoi a murit ca lepros. Acum, un alt rege stătea pe tronul care, cândva, fusese tronul gloriei sale.

Împăratul suprem

Spre deosebire de experiența faimosului rege Ozia, care a ajuns de ocază la sfârșitul domniei, profetul vorbește despre slava Domnului în Isaia 6:1: „Am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt.” Este demn de remarcat faptul că toate cuvintele care urmează după subiect, care este „Domnul”, arată spre poziția înaltă a lui Iehova, Împăratul universului.

Isaia folosește aici expresia „Domnul” (*Adonai*), clarificând faptul că se referă la Conducătorul suveran. Acest detaliu contribuie la intensificarea contrastului dintre Domnul și conducătorul pământesc al lui Iuda. Domnul (încă) șade pe scaunului Lui de domnie; cu alte cuvinte, El *rămâne* pe tronul Lui. Alți împărați au trecut și vor mai trece în neființă, dar stăpânirea Împăratului universului este „o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum” (Daniel 7:14). Autorul accentuează faptul că, atunci când Domnul stătea pe scaunul Lui de domnie „poalele mantiei Lui umpleau Templul” (Isaia 6:1 u.p.), ceea ce înseamnă că templul este plin de prezența Domnului. În plus, ființele cerești se închină înaintea Lui. O imagine asemănătoare poate fi văzută în Apocalipsa 4:8: „Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și era plină de ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte ziceau fără încetare: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este și care vine!»”

Domnul nostru sfânt și plin de slavă

În Isaia 6:3 este scris că serafimii „strigau unul la altul și ziceau: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor.»” Se pare că sfințenia este expresia pe care

ființele cerești preferă să o folosească pentru a se referi la Domnul. Ce implică sfințenia lui Dumnezeu?

Pentru unii teologi, sfințenia lui Iehova înseamnă esența ascunsă a ființei Sale, transcendența Sa absolută, desăvârșirea divină care îl distinge de creația Sa – o distincție atât în esență, cât și în caracter și în măreția Lui morală.

Pe de altă parte, unii cred că, în cazul acesta, sfințenia se referă la faptul că „pentru Israel El este singurul Dumnezeu.” – Teófilo Correa, *La Gloria del Señor en Isaías*, p. 123. Cu toate că elementul distincție, sau separare, care caracterizează sfințenia lui Dumnezeu este o trăsătură care nu poate fi negată, se poate argumenta că, în ebraică, termenul exprimă mai mult decât o simplă distincție.

În acest caz, avem mărturiile limbilor vechi. În akkadiană, termenul echivalent pentru cuvântul ebraic *qadoș* (sfânt), este *qadasu*, care înseamnă, printre altele, „a fi pur, a străluci” (vezi Jeremy Black, Andrew George and Nicholas Postgate, eds., *A Concise Dictionary of Akkadian*, p. 282). În lumina acestei perspective din mărturiile extrabiblice, se poate deduce un element de incompatibilitate datorită esenței naturii lui Dumnezeu. Prin urmare, în acest caz, expresia ebraică *qadoș* s-ar putea referi la puritate, desăvârșire și la slava ascunsă a lui Iehova. Cu alte cuvinte, sfințenia este esența ființei lui Dumnezeu, dar acea esență nu este ascunsă în totalitate pentru că este descoperită, în parte, prin slava Lui care umple tot pământul. Termenul *qadoș* este paralel cu termenul *kabod*. În timp ce primul este esența ființei lui Dumnezeu, cel de-al doilea termen este manifestarea ei. De asemenea, putem deduce că, în timp ce prezența Sa umple templul, slava Lui umple pământul. Atât de mare este impactul sfințeniei Domnului, încât Isaia se vede „pierdut”, pentru că este necurat. Este evident contrastul dintre el (necurat) și Dumnezeul cel curat, sau pur (sfânt).

III. Aplicație

De reflectat: Faima și strălucirea reprezintă o atracție mare pentru mulți oameni. Regele Ozia este un exemplu perfect de om care le-a poftit pe ambele. Intrarea lui în templu poate fi văzută ca un act îndrăzneț, dar faptele lui sunt împotriva voinței descoperite a lui Dumnezeu. Comportamentul lui este o insultă la adresa lui Dumnezeu și o blasfemie față de slujirea sfântă cerută de El. Ellen G. White afirmă: „Păcatul care a avut consecințe atât de dezastruoase pentru Ozia a fost păcatul încumetării. Călcând o poruncă expresă a lui Iehova, potrivit căreia nimeni, în afară de urmașii lui Aaron, să nu officieze ca preoți, regele a intrat în sanctuar să ardă tămâie pe altar.” – *Profeți și regi*, p. 304

1. Dacă te afli într-o poziție de conducere în biserica ta, gândește-te la tot ce implică aceasta. Cu câtă credincioșie te ocupi de lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu?

2. Regii din vremea lui Isaia nu au umblat tot timpul în lumina Domnului. În Isaia 1:23, conducătorii lui Israel sunt descriși astfel: „Mai-marii tăi sunt răzvrățiți.” Nu uita, mai devreme sau mai târziu, oamenii vor muri și se vor duce. Domnul, care stăpânește veșnic, stă pe scaunul Lui de domnie și deține controlul. Ce înseamnă că Domnul este suveran? De ce ne putem încrede în stăpânirea Lui?

3. La începutul slujirii sale profetice, Isaia primește o vedenie despre sfințenia Domnului. O experiență asemănătoare avusese și Moise când a fost chemat la Horeb (Exodul 3:5,6). De ce sfințenia este nu doar o trăsătură importantă a naturii Domnului, ci și sigiliul lucrării Sale și semnul solilor Lui?